

A generális atya 2011. októberi levele

*„A mennyek országa hasonló a mustármaghoz, amely kisebb ugyan minden magnál,
de amikor felnő, akkora fa lesz belőle, hogy jönnek az ég madarai, és az ágai közt fészkelnek.”*

(Mt 13,31–32)

„Kalazanciusi családot” építünk

Kedves Testvérek!

Ezt a levelet nem sokkal az után írom, hogy a Madridban rendezett VILÁGIFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ keretében részt vettem a „kalazanciusi család” eucharisztiajában, amelyet a getafei iskolánkban ünnepeltünk, és amelyre szívünkben a *Kalazanciusban gyökerezünk* mottónkkal gyűltünk össze. Különleges kalazanciusi ünnep volt ez, amelyre több mint ezerhétszáz fiatal, valamint számos szerzetes és szerzetesnő gyűlt össze a kalazantínusok, a Cavanis-atyák, a kalazanciusi nővérek, a piarista nővérek, a Faustino Míguez atya által alapított rend nővérei és a piarista rend tagjai közül. A szentmise bemutatása után a napot a „Kalazanciusi fesztivál” zárta, amely a művészet és a munka jegyében tele volt az étellel, a hivatással és a Kalazancius iránti szeretettel kapcsolatos tanúbizonyságokkal. Minden kétséget kizárólag nagyszerű kalazanciusi ünnep volt. Ezúton is köszönöm minden szervezőnek, akik nagy és kiváló munkát végeztek.

A nap végén néhányan azt javasolták, hogy szenteljük az *Ephemerides Calasanciana*e egyik számát annak, hogy leírjuk, mi mindent éltünk át; és többek között az is elhangzott, hogy az ünnepség keretében tartott szentbeszédemet írjam át üdvözlő levélnek, salutationak. A kérésnek ezúton teszek eleget, és „családunkról” szóló hangos elmélkedésemet, amelyet fiatalok százai előtt mondtam el, most mindnyájatokkal megosztom. Ez a levél tehát szentbeszéd lesz; megértéséhez, valamint hangvételének és tartalmának értékelésénél ezt vegyétek figyelembe.

1. Családi eucharisztia ünnepünk. Egy család vagyunk, és hitünket az Úrban, az egyházhoz való tartozásunkat és benne karizmánk adományát közösen ünnepeljük. Olyan karizma ez, amely „Kalazanci Szent József szerencsés vakmerőségének és állhatatos türelmének” gyümölcse, és amelyet később Paula Montal, Antonio és Marco

Canavis, Faustino Míguez, Celestina Donati, Anton Maria Schwartz és még sokan mások továbbéreltek. Olyan karizma a miénk, amely az egyházat folyamatosan termékenyíti, és mindig új válaszokat igényel.

Ezért hát érdemes reflexiókat azzal kezdeni, hogy kifejezésre juttatunk néhány „családi érzést”, amelyek ezen az oly fiatal, oly élettel teli és oly fontos ünnepen talán mindnyájunkat eltöltöttek. Mindössze három szót mondok, amelyek mindezeket összefoglalják: öröm, köszönet és elköteleződés.

Nem szükséges ezeket hosszan fejtegetnem; elég, ha annyit mondok: mindannyian, akik itt vagyunk veletek, *úgy érezzük, hogy bennünket hozzátok küldtek*. Ezért hát arra hívlak benneteket, hogy ti is érezzétek ugyanezt az elhívást. Minden alapítónk a hit embere volt, és terveiket hitelesen és elköteleződéssel tudták életre váltani. És ez egyiknek sem volt egyszerű, mégis tovább folytatták útjukat, másokat is meghívtak, és építkeztek. Ők a mi példaképeink; ahhoz, hogy teljes és boldog életet éljete, éreznetek kell, hogy ők hívnak össze bennünket. Fedezzétek fel életük kulcsfontosságú dimenzióit, és tegyétek azokat magatokévá; ez lesz a jel, hogy ti is ehhez a családhoz tartoztok.

2. Családunk Kalazanciusból fakad. A Kalazanciusi család abból a karizmából (adományból) táplálkozik, amelyet Kalazancius befogad, felvállal és megformál. Miben is áll a karizma fogalma? Egyszerű szavakkal magyarázom el. Az evangéliumban sok nézőpontról olvashatunk, és az Írás sok javaslatot tartalmaz. Egy karizma az evangélium egyik aspektusát emeli ki, egy árnyalatát, az élet egyik kulcsfontosságú tényezőjét, és ezt egy olyan a teljességre vezető útként javasolja, amelyet az egyház is elismer. Egyetlen karizma sem tükrözi az egész evangéliumot, a karizmák összességében azonban közelít az élet ezen javaslatához, amely egy napon a Jézus Krisztusban való teljesség által valósul majd meg. Egy karizma egy fontos evangéliumi vonásra világít rá, Isten ezért ébreszti fel, az egyház pedig elismeri.

A mi karizmánk azt hirdeti, hogy ha egy gyermeket vagy egy fiatalat már kicsiny korától kezdve kísérünk, hogy segítsünk neki felfedezni Jézust, és hogy az evangélizáló nevelés által integrált módon növekedhessen, akkor ez a fiatal teljességgel boldog személlyé válik, aki képes követni az Urat, és megváltoztatni a világot. A mi karizmánk az irántatok érzett, az evangéliumra nyitott fiatalok iránti feltétel nélküli *bizalomra* épül.

Kalazancius hitt, és mi is hiszünk bennetek. Higgyetek ti is az életetekben, amelyet Isten megerősít! Kalazancius és a családja, amely most itt összegyűlt, meghívást intéznek hozzád: a te életed is átalakulhat és elérheti a teljességet, hiszen a mélyen megélt kalazanciusi karizma bármit átalakít, amit csak megérint.

Oly sok személyt tudnék felhozni példaként, akiket a kalazanciusi karizma formált át! Emlékszem, hogy ezt a mondatot, hogy *„amikor a kalazanciusi karizmát annak teljességében megélik, az a személyek és a közösségek átfarmálását idézi elő”* sokszor hallottam az elmúlt két évben különböző piarista szerzetesektől, amikor piarista intézményeket és küldetéseket láttak és ismertek meg, illetve fiataloktól, akik fogadalomtételük vagy felszentelésük napján köszönetet mondtak... hányszor és hányszor hangzott ez el! És ti is mindannyian ezen kijelentés igazságának tanúi vagytok.

Mindannyian el tudnátok mesélni, hogy Kalazancius hogyan alakította át az életeteket. Arra hívlak benneteket, hogy ezt tegyétek is meg ezekben a napokban, hogy

ezt a lelketekben őrzött kincset megosszátok egymással, hogy beszéljetez mindenről, amit csak felfedeztetek, amit álmodtatok, amit megosztottatok, amit kerestetek, és arról is essék szó, ami a nehezetekre esik, hiszen ez is a kalazanciusi élet része.

Teljes erővel mondom, és az itt jelenlévő minden szerzetes, szerzetesnő és nevelő nevében jelentem ki: **Hiszünk bennetek, és úgy érezzük, hogy bennünket hozzátok küldtek!** Ezért hát, kedves barátaim, nagy feladatra hívunk benneteket: egy új világ építésére, egy megújult egyház, testvéri közösségek, egy új léttér kialakítására mindenki számára. Mert képesek vagytok megtenni, ha vannak tanúk, akik segítenek nektek, ha megélik a hitet, ha hisztek az önátadás és a szeretet erejében. Képesek vagytok teljességben élni és révbe érni életetekkel, illetve átadni életeteket, akár egészében, ahogyan azt Kalazancius tette.

Mindezt nem csupán a saját nevemben, és nem is a piarista rend nevében, de még csak nem is a kalazanciusi család nevében mondom, hanem a gyermekek és fiatalok nevében, a szegények nevében, Kalazancius és az Úr nevében. Nekik mind szükségük van ránk! Neki, az Úrnak szüksége van ránk!

3. Mint egy mustármag. Különleges részlet az, amelyet ma a szentmisén hallgattunk. Isten országa olyan, mint egy kicsiny mustármag, a legkisebb a magok közül, azonban az élet hordozója, méghozzá a bőséges életé. Milyen sok utalás van erre a képre az evangéliumokban és az egész Újszövetségben! A kovász a kenyérben, a gyermek mint a mennyek országának jele, a „boldogok a szegények”, az Isten, aki a szegényt és a kicsinyt választja... végtelenül hosszú ez a sor. Mély evangéliumi igazság húzódik meg ezen képek mögött, amely hangsúlyozza, hogy a kulcsfontosságú elem, a „hit mértékének egysége” a szeretet.

Ugyanaz történik velünk, mint Péter apostollal. Ezekben a napokban várjuk XVI. Benedek pápának, az ő utódának a látogatását, akinek hozzánk intézendő szavai és tanúságtétele elé egyaránt nagy-nagy örömmel és várakozással tekintünk. Jézus Pétertől, az első apostoltól nem azt kérdezi, milyen címeikkel rendelkeznek, és azt sem, hogy mekkora hírnévnek örvend; semmi hasonló nem érdekli őt. Jézus a szeretetről kérdezi az apostolt: „Jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Testvéreim, Péterhez hasonlóan mi is kicsinyek vagyunk, azonban a teljességre vagyunk hivatottak, hiszen a teljesség evangéliumi értelemben épp a kicsiny mivolt, amelyben azonban Isten lakozik. Ez hát mindannyiunk hivatása, és a kalazanciusi család hivatása is.

4. Kalazancius javaslatai. Kalazanci József fiatalkorában, felnőttkorában és időskorában is folyamatosan keresett; s vajon mit? Isten akaratát. Egészen addig, amíg meg nem találta, és ki nem jelenthette: *„Rómában megtaláltam, hogyan szolgálhatom legjobban Istent: e szegény gyerekek segítése által, és nem is hagyom el ezt semmiért a világon.”*

Isten akarata az életünkkel kapcsolatosan sokféle módon és sok személyen keresztül nyilvánul meg; ma is, Kalazanciuson keresztül, három konkrét javaslaton keresztül, amelyet életéről való elmélkedésünk közben fedezhetünk fel:

- a) **Kalazancius szenvedélyesen megélte a hitét**, már kisgyermek korától kezdődően. Szenvédélyes életet, szenvedélyes küldetést, és szenvedélyes szeretetet élt. Csak így volt képes a növekedésre. A hit nem csupán „egy további pont az élettervemben”; nem én vagyok az, akinek hite van: a hit az, ami engem hordoz. Az ő hite szenvedélyes volt, amelyet imádsággal ápolt,

amely az Istenbe vetett bizalomra épült, amelyet a közösségben osztott meg, és amely a nehézségekben kristályosodott és a küldetésben fejeződött ki. Ma **Kalazancius azt javasolja neked, hogy gyökered a hit legyen**, hogy életedben igazsággá tedd az a jelmondatot, amely téged erre a világifjúsági találkozóra hozott: „*Verjetek benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben.*”

- b) **Kalazanciusnak érzékeny szíve volt** a szegények, a gyermekek és a szükségget szenvedők iránt. Sokan látták ugyanazt a keserű valóságot, amelyet ő, de csak ő volt képes az evangéliumból kiindulva választ adni erre a helyzetre, és ezt egész életével tette. **Kalazancius azt javasolja neked, hogy a szegényekből kiindulva hozd meg döntéseidet.**
- c) **Kalazancius felvállalta hivatását, és nevet adott annak, amit meg kívánt élni.** Az ő javaslata a következő: **Éld meg a hivatásodat!** Ne másnak élj, mert nem éri meg. A félelmek és a kétségek nem számítanak. A legbutább dolog, amit csak tehetünk, az, hogy Istentől félünk, vagy akár attól, amit ő a szívünkbe helyez, azaz a legjobbtól, ami benned van, és ami növekedésre ösztönöz. Ezért hát Kalazancius javaslatát szívleld meg, hogy a nagylelkűség mély vágyából kiindulva növekedhess, és hogy életedet másoknak adhasd. Noha kétségek merülhetnek fel benned, biztos vagyok benne, hogy azok neki is voltak, hiszen a kétség nem idegen a keresztény tapasztalattól. Mi azonban nem a kétségeinkből, hanem a hitből, a reményből és a szeretetből kiindulva döntünk. Csak így lesztek boldogok!

5. Néhány szó szerzetes fivéreimhez és nővéreimhez. Testvéreim: életünket átadtuk Istennek, éljük meg tehát azt teljességben! Fiataljainknak tanúkra van szükségük. Ezért hát azt kérem tőletek, hogy apostoli buzgósággal, nagy lelkierővel és a küldetés iránti önátadással éljete. A fiataloknak nem középszerű emberekre van szükségük: így csak kárt okozunk bennük. Olyan a küldetésben kiforrt életet kérek hát tőletek, amelyet a hit tart fenn, amelyet a közösségben osztotok meg, és amelyet a fiataloknak ajándékoztok. Éljünk hát így, testvérek Isten dicsőségére és felebarátaink hasznára!

6. Azon evangéliumi részlet visszaidézésével zárom gondolataimat, amely ünnepünk középpontjában áll: **Isten országa olyan, mint a mustármag.** Ez a kicsiny mag, amelyet Kalazancius vetett el, ma téged is védelmez. Ám nem azért, hogy a fa ágai alatt meghúzd magad, biztonságban és nyugodtan, hanem azért, hogy te is tovább keress, és hogy életet adj. Te is folytathatod ezen terv megvalósulását, és nélküled ez a terv szegényebb lenne. Imádkozzatok, testvérek, hogy Isten megadja nekünk életünk önátadásának adományát, mint ahogyan azt Kalazanciusnak is megadta. **Ámen.**

Testvéreim, ez volt az a szentbeszéd, amelyet a világifjúsági találkozón a kalazanciusi család napján tartottam a fiatalok előtt Madridban. Azért küldöm el mindnyájatoknak, mert úgy gondolom, az is nagyon piaristas, hogy megosszuk mindazt, amit a fiataloknak mondunk, amit nekik prédikálunk, amit nekik hirdetünk. A nap végére nagyon konkrét kétség fogalmazódott meg bennem: *vajon ki hívott itt egybe kicsodát?* Mi voltunk azok, akik a fiatalokat hívtuk, vagy nekik sikerült

egybehívniuk bennünket a kalazanciusi családba, hogy együtt legyenek a generális atyák és generális anyák, hogy oly sok hivatással kapcsolatos tanúbizonyságot megosszunk velük, és hogy saját identitásunkat illetően oly nagy örömben legyen részünk?

Továbbra is építenünk kell a kalazanciusi családot; efelől semmi kétségem sincs. Ezért hát tájékoztatlak benneteket, hogy családuink minden generálisát összehívtuk Rómába, 2012 februárjára egy munkán és imádságos mérlegelésen alapuló találkozóra, amely *a KALAZANCIUSI CSALÁD saját dinamizmusa felélénkítésének* lehetőségeit keresi majd. Újra elindítjuk a generálisok gyűléseit, ugyanakkor céljainkat a régiókra, illetve a területi egységekre is kiterjesztjük. Véleményem szerint nagyon fontos, hogy mindannyian találkozzunk Rómában néhány napra, és hogy egy olyan megújult kalazanciusi családi terv alapjait le tudjuk tenni, amely mindannyiunk segítségére lesz, és amely megerősít bennünket.

Erre a találkozóra a munkatervünk a következő:

1. Gyűlésünket egy *a kalazanciusi identitás ma* témájú előadás meghallgatásával kezdjük, hogy lelkünket felbuzdítsa, és hogy reflexiónkat megvilágítsa.
2. Három központi témát tárgyalunk, amelyeket a generálisi csoportok mindegyike előzőleg előkészít. Ezek a következők lesznek:
 - a) Intézményünk karizmatikus identitásának központi elemei és kalazanciusi létünk kapcsolódási pontjai.
 - b) Az intézmény jelenlegi helyzete és az előre látható alapvető kihívások.
 - c) A kalazanciusi család ápolásával és építésével kapcsolatos ismervek és javaslatok.
3. A „család térképéről” is hallgatunk majd egy előadást, amelynek során a kalazanciusi család összes jelenléti helyéről az egész világ vonatkozásában tájékoztatást kapunk.
4. Meghívjuk majd gyűlésünkre a Piarista Testvériség Generálisi Tanácsát, amely szintén részét képezi a kalazanciusi családnak, hogy az általuk bejárt utat megosszák velünk.

Mondjunk köszönetet Istennek azért a karizmatikus adományért, amely az egyházon belül saját identitásunkat biztosítja, és teljes elköteleződéssel álljunk ki minden mellett, amit csak képesek vagyunk megtenni, hogy a kezünkben levő lehetőségeket valóra váltsuk.

Testvéri szeretettel:

Pedro Aguado
generális atya

